

*A hókoloncos úton a gépkocsik
zihálva nyögnek, meg-megakad, forog
egyhelyben a kerék, motor bög,
bömböl, akár a verembe hullt vad.*

*Eltévedt kóbor eb szimatolva fut
a járdán, villanyoszlop előtt megáll,
lábát emelinti, vizez, majd
usgyi, eliszkol a vaksötétben.*

KONCZEK JÓZSEF

A fa és a hajó

*Gallyait a víz alá meríti,
göcsörtös ágból, mintha tenyér —
ott áll a fa, talpán túl leérő ősmajom-kezekkel,
s nyög. Hallom a hídig.
Ő pedig hagyja, hogy ága, mint az elnehezült élet,
társra lehessen a hullámok csobbanó rendszerének.*

*Végetér
a nap.
Elcsobognak a fények.
Elzsivajog a zshivaj.
Elcsikordul az üvegcserep a murvakavicson.
S amint öble nő a lassú hajó torokmély hangjelének,
úgy komolyítja magát, úgy gomolyog, mintha fészket
panaszkodna magának a hang,
mint tollázkodó bőség,
mely szárnyas, mint a lomb.*

Igy alkotják együtt az alkonyatot.

*S én érző öre vagyok minden résznek.
Úgye, magából és másból minden így teremt egészet?*

*(S mint egy kozmosz-kutya ugatása,
annyi minden hullik át a végetérhetetlen zuhanásba...)*

A jázminbolygó

*Éjjel-nappal virágzik a jázmin.
Illatával eltakarja lábujjhegyig önmagát,
magán túl a kerítést, a fölszaladott zöldbab
indáját, a kacsacsőrformájú babvirágok
gyenge csokrát, s lenn a frissen lobbant
csipkés szélű mezei csalán
leveleit. Virágzik a jázmin.
S mint valami új bolygó, ha fordul,
surrog maga körül, zajdul, formálja magát,
gömbölyödik, s lehet, nem is tudja,
milyen törvény cselekszi vele,
hogy éjjel-nappal virágzik és mindent,
amit elér, magával ragad,
s elborít mindent az illatával.
...Éjjel-nappal virágzik a jázmin,
szinte sóhaj, amint arcom éri,
mert amint járkálok, láthatatlan
hatol belé arcom, mintha vajba
gyermek ökle nyomódnék, így őriz
üres helyet, amíg tovább lépek,
s mint valami alagútszerű sáv,
húzódik a gömbölyű illatban...*

ANKERL GÉZA

Az oszlop

Kiss Vincze kőművesmester huszonöt éve dolgozott a szakmában. Fiatalon, míg betört, alig lehetett a szavát hallani. Később se lett bőbeszédű, és a számléltrán se sietett felfelé. Tízévi segédmunka után lett betanult kőműves, s csak nemrég önálló művezető.

A munkát aznap reggel se kezdte másképp, mint évek óta. Különbösen se történt semmi különös, csak valahogy a kedve nem volt az a rég szorgalmas, stabil, beletörődős. Isten tudja, miért. Aztán úgy tíz óra tájt eszébe jutott egy beszélgetés az előző délutánról, s az motoszkált a fejében.

Régi kedves időtöltése volt, hogy szép vasárnap délutánokon, estefelé a meccs után, valamelyik szomszédjával mászkált a városban, s betért egy-egy fröccsre. Ilyenkor itt is, ott is megálltak egy-egy ház előtt. Rámutatott, s csak annyit mondott: ezt is én csináltam. Tegnap indult először az új lakóval, aki vagy két hete költözött föléjük, erre a kis terepszemlére, s mikor a sarokhoz értek, újra elkezdte mondókáját, mint máskor.